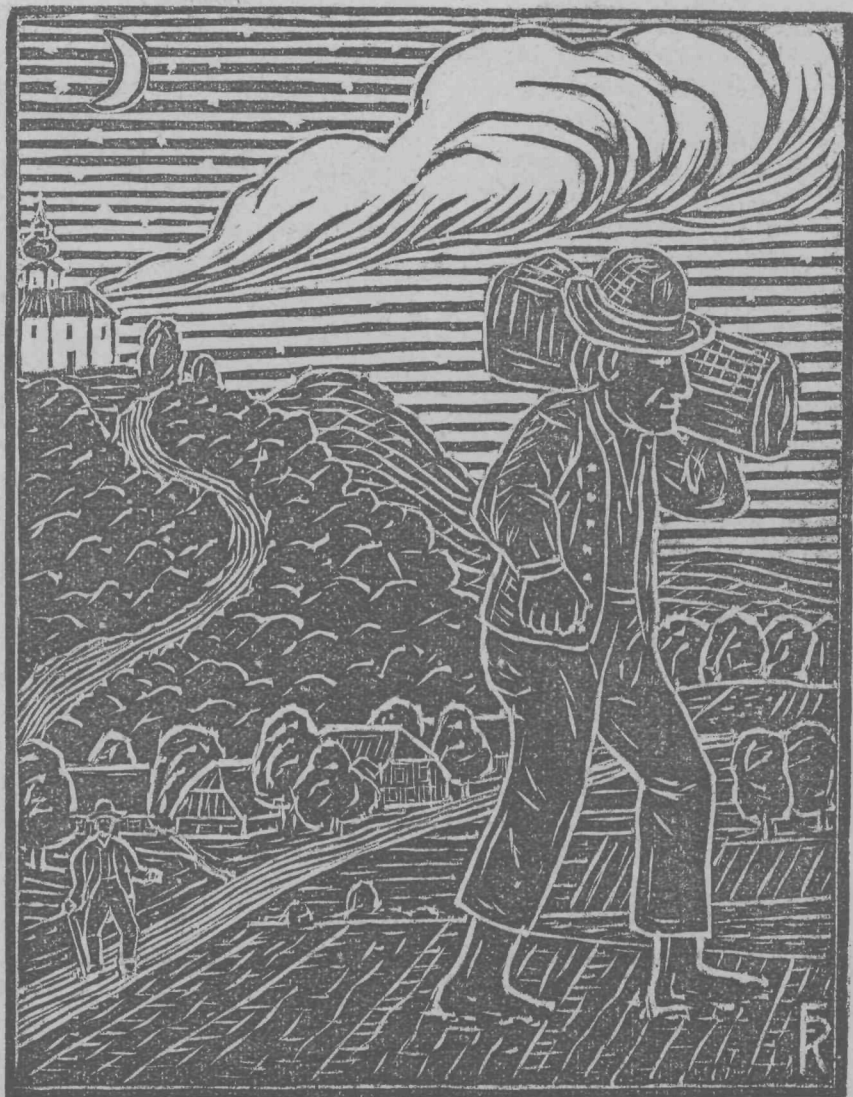

Pijanček ga je rešil . . .

(Po narodni pripovedki.)

Lesorez

Kmet imovit je živel v vasi,
zaželel je še več blaga si
in še več hotel je zemljé.
Pohlep mu spridil je srce
in v nočni je skrivaj temini
po tuji segal imovini.
Prestavljal je na prevarljiv
način mejnike s svojih njiv
v sosedov svet in si tako

prilaščal njega je zemljó.
Krivičnik moral je umreti,
a duh njegov na onem sveti
dobil ni večnega miru.
Zato se vsako noč domu
je vračal, z ropotanjem strašil,
potem pa ponočnjake plašil
po polju z vpitjem: »Kam, oh, kam
naj to pretežko breme dam?«

Ljudje so groze trepetali,
ko vpitje to so poslušali,
ker so zaznali vest strašno,
da v noči mesečni nekdo
vaščana, ki tfohni že v jami,
z mejnikom videl je na rami
čez polje iti bosih nog.
Strah je prešinil vse okrog
in ko se je zvečer stemnilo,
nikogar zunaj več ni bilo.
Nekoč pa je možic vesel
iz kraja daljnega prispel,
v gostilni vina se napil je,
ponoči se domov lovil je,
a ko je prišel iz vasi
na polje, tam mu zajechi:

»Temnó, temnó, oh, kam naj krenem?
Težkó, težkó, oh, kam naj denem?«
Strahu pijanček ni poznal
in hitro je odgovor dal:
»Kaj javkaš, ponočnjak, v temini?
Tja deni, kjer si vzel; izgini!«
Možak pogumno je nato
zavriskal in zapel glasnó,
duh pa je vzkliknil: »Zdaj sem rešen
in v večnost vrnem se utešen!«
Postavil je mejnik nazaj,
kjer stal prvotno že nekda;
odslej ni strašilo ne vpilo,
in ljudstvo se je pomirilo,
a pozabilo zdaj še ni
te čudne zgodbe davnih dni.

Fr. Rojec.

IVANKA KALINOVA:

Savinčeva Pepa.

ula sem nedavno dovtip iz otroških ust, ki vsebuje
premnogo resnice.

Jožek: »Mamica, pa je res sedaj jako žalostno
na svetu.«

Mati: »Zakaj to praviš, dete moje?«

Jožek: »Vsi dobri ljudje umrjejo. Prav nikoli ne
čitamo, da bi umrl kak hudoben človek. Vsi umrli
so imeli le dobre lastnosti.«

Res je, da vemo po smrti znancev in važnih osebnosti o njih
povedati vsaj še enkrat toliko dobrega kakor za njih življenja. Največ
čednosti takih ljudi vedo naštet v časopisih članki, pisani umrlim v
spomin. Spominske vrstice piše svet navadno imenitnim osebnostim,
bolj redko osebam, ki so vedno v skromnih razmerah hodile po poti
življenja, sklonjene pod križem težav. Da ne bodo take tihe, v zvestobi,
delu in trpljenju utrjene duše pozabljene vse, naj napišem te vrstice
Savinčevi Pepi v spomin!

Sedem otrok je bilo pri Savinčevih. Starejši so že obiskovali
mestne šole. Tri pa so bile še doma: Ana, Marta in Jelena. Ana je
hodila v prvi razred, Marta je imela pet let, Jelena pa štiri leta. Marta
je bila tiha in boječa, bila je tudi bolj šibkega zdravja. Vse drugačni
pa sta bili Ana in Jelena. Ana je bila silno podjetna in Jelena ji je
bila podobna.

Savinčeva hiša je stala tik mostu, ki je držal preko Save. Lep dom
je bil to. Pred enonadstropno hišo je stala prostorna lopa, kjer se je